

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/7178/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/1333/2016

Nález

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 12. 7. 2016 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■■■, zastoupené na základě plné moci ze dne 3. 6. 2016 zmocněncem ■■■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti Stavební spořitelna České spořitelny, a.s., IČO 60197609, se sídlem Vinohradská 180/1632, 130 11 Praha 3, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 2616 (dále jen „Instituce“) vedeném podle zákona o finančním arbitrovi a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci určení, že je Instituce povinna vyslovit souhlas s dohodou o převzetí dluhu uzavřenou dne 10. 2. 2016 mezi Navrhovatelem a ■■■, a určení, že je Instituce povinna zdržet se vůči Navrhovateli dalšího vymáhání dluhu ze smlouvy o poskytnutí úvěru ze stavebního spoření č. ■■■ a ze smlouvy poskytnutí překlenovacího úvěru a úvěru ze stavebního spoření č. ■■■, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se domáhá určení, že je Instituce povinna vyslovit souhlas s dohodou o převzetí dluhu mezi Navrhovatelem a druhým dlužníkem jako spoludlužníkem a určení, že je Instituce povinna zdržet se vůči Navrhovateli dalšího vymáhání dluhu ze smluv o úvěru.

Finanční arbitr zjistil, že Instituce a Navrhovatel s ■■■ (dále jen „Dlužník“, společně s Navrhovatelem také „Spoludlužníci“) uzavřeli dne 23. 6. 2006 smlouvu o poskytnutí úvěru ze stavebního spoření č. ■■■, kterou se Instituce zavázala poskytnout Dlužníkovi úvěr ve výši 827.955 Kč a Spoludlužníci se zavázali poskytnutý úvěr splácet měsíčními splátkami ve výši 9.750 Kč (dále jen „Smlouva o úvěru 1“). Ve Smlouvě o úvěru 1 si Instituce a Spoludlužníci sjednali, že úvěr poskytuje Instituce za účelem „*koupě pozemku*“. Finanční arbitr dále zjistil, že Instituce a Spoludlužníci uzavřeli dne 7. 2. 2007 smlouvu o stavebním spoření a o poskytnutí překlenovacího úvěru a úvěru ze stavebního spoření č. ■■■, kterou se Instituce zavázala poskytnout Dlužníkovi překlenovací úvěr ve výši 2.592.000 Kč a úvěr ze stavebního spoření maximálně ve výši rozdílu mezi sjednanou cílovou částkou a zůstatkem účtu stavebního spoření Dlužníka a Spoludlužníci se zavázali splácet poskytnutý úvěr měsíčními splátkami ve výši

15.293 Kč (dále jen „Smlouva o úvěru 2“). Ve Smlouvě o úvěru 2 si Instituce a Spoludlužníci sjednali, že úvěr poskytuje Instituce „na účel výstavba domu, bytu ve vlastnictví“.

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvním vztahu s Institucí nevystupoval jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Instituce je bankou podle § 2 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a statní podpoře stavebního spoření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o stavebním spoření“) ve spojení se zákonem č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, a mezi její činnosti patří podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o stavebním spoření poskytování úvěrů osobám, jejichž výrobky a poskytované služby jsou určeny pro uspokojování bytových potřeb. Instituce je oprávněna k výkonu této činnosti na základě licence udělené Českou národní bankou. Jelikož finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybnil, že Instituce v předmětném smluvním vztahu vystupuje v postavení věřitele při nabízení, poskytování nebo zprostředkování úvěru, považuje finanční arbitr Instituci za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi.

Smlouva o úvěru 1 i Smlouva o úvěru 2 představují smlouvy o úvěru ve smyslu § 497 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), když jsou tyto smluvní vztahy vyloučené z režimu zákona č. 321/2001 Sb., o některých podmínkách sjednávání spotřebitelského úvěru a o změně zákona č. 64/1986 Sb. (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), protože se jedná podle § 1 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru o smlouvy, ve kterých je poskytován úvěr na koupi a výstavbu nemovitosti.

Finanční arbitr je příslušný k rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, neboť se jedná o spor mezi věřitelem a spotřebitelem při poskytování jiného úvěru ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

4 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel potvrzuje, že spolu s Dlužníkem uzavřel s Institucí Smlouvu o úvěru 1 a Smlouvu o úvěru 2 na koupi pozemku a stavbu rodinného domu v ulici ■■■ v ■■■ (dále jen „Nemovitosti“).

Navrhovatel tvrdí, že Dlužník oba úvěry pravidelně splácel, avšak v době hospodářské krize se firma Dlužníka dostala do ekonomických problémů. Pokles tržeb a také nezodpovědné chování Dlužníka spočívající v utrácení peněz za hraní hazardních her mělo za následek několikaměsíční prodlení se splácením obou úvěrů v roce 2008. Instituce proto dne 24. 9. 2008 navrhla Spoludlužníkům sepsání exekutorských zápisů jako řešení vzniklých problémů se splácením. Navrhovatel namítá, že exekutorské zápisy podepsal jen proto, že ho Instituce i soudní exekutorka ujistily, že v případě, že nebudou splátky úvěrů hrazeny řádně a včas, Instituce prodá Nemovitosti a z výtěžku prodeje se uhradí pohledávky Instituce.

Navrhovatel dále tvrdí, že dne 23. 12. 2009 bylo proti Dlužníkovi zahájeno insolvenční řízení a Insolvenční správce zahrnul bez vědomí Navrhovatele do majetkové podstaty Dlužníka Nemovitosti financované z obou úvěrů. Navrhovatel namítá, že Instituce pochybila, když se jako věřitel nepřihlásila do insolvenčního řízení, a tím zavinila, že je dodnes na majetek Navrhovatele vedena exekuce. V rámci insolvenčního řízení došlo totiž dne 14. 6. 2011 k prodeji Nemovitostí v dražbě za cenu 4.000.000 Kč, avšak z výtěžku byly uspokojeny pouze firemní dluhy Dlužníka,

nikoli pohledávky Instituce, která se vzdala svého zástavního práva k Nemovitostem. Navrhovatel namítá, že pokud by se Instituce přihlásila se svými pohledávkami do insolvenčního řízení, mohla být převážná část pohledávek řádně uspokojena prodejem Nemovitostí.

Navrhovatel tvrdí, že si v květnu 2009 zúžili s Dlužníkem společné jmění manželů notářským zápisem, že došlo k rozvodu manželství Spoludlužníků a že dne 10. 2. 2016 podepsal Dlužník Dohodu o převzetí dluhu. Dne 15. 2. 2016 pak Navrhovatel zaslal Instituci žádostí o vyjádření souhlasu s Dohodou o převzetí dluhu, avšak Instituce dne 14. 3. 2016 sdělila Navrhovateli, že s převzetím dluhu nesouhlasí a že své nepřihlášení do insolvenčního řízení nepovažuje za pochybení, ale za pouhé „*nevyužití svého práva*“.

Navrhovatel namítá, že Instituce má mechanismy, které kontrolují, zda se jejich klienti nedostali do insolvence, a proto považuje jednání Instituce za neseriózní a neetické a je přesvědčen, že k nejzávažnější chybě, která způsobila celou situaci, došlo na straně Instituce v období od 23. 12. 2009 do 22. 1. 2010, kdy se Instituce měla řádně přihlásit se svými pohledávkami do insolvenčního řízení.

Navrhovatel potvrzuje, že Instituce po několika urgencích přistoupila na odpuštění úroků a zastavila další úročení pohledávek, avšak vzhledem k výši nesplacených úvěrů, tento krok nemá na řešení situace žádný vliv, neboť Navrhovatel není schopen ze svého platu uhradit do konce života ani tyto pohledávky.

6 Tvrzení Instituce

Instituce potvrzuje, že se Spoludlužníky uzavřela Smlouvu o úvěru 1 a Smlouvu o úvěru 2, ve kterých se Spoludlužníci zavázali splácet úvěry společně a nerozdílně.

Instituce tvrdí, že v roce 2008 se Spoludlužníci dostali do prodlení se splácením úvěrů a že umožnila Spoludlužníkům před zahájením soudního řízení restrukturalizaci prostřednictvím uznání dluhu a splátkového kalendáře formou exekutorských zápisů. Spoludlužníci však úvěry řádně nespláceli, a proto Instituci nezbylo než vymáhat své pohledávky v rámci exekučního řízení, které stále probíhá.

Instituce svůj nárok vůči Navrhovateli opírá o znění ustanovení § 511 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), podle kterého jsou-li dlužníci zavázáni společně a nerozdílně, stejně jako Spoludlužníci v této věci, „*je věřitel oprávněn požadovat plnění na kterémkoli z nich.*“ Instituce argumentuje, že byl prohlášen úpadek Dlužníka, a proto je exekuce v současnosti vedena pouze na majetek Navrhovatele.

Instituce namítá, že žádné ustanovení právních předpisů ani smluv uzavřených mezi Institucí a Navrhovatelem nezakládá Navrhovateli právo na to, čeho se u finančního arbitra domáhá, a že Instituce při svém podnikání důsledně dodržuje právní předpisy a etické zásady.

Instituce tvrdí, že začátkem roku 2016 s ohledem na situaci Navrhovatele učinila vstřícný krok a upustila od vymáhání veškerého příslušenství a zastavila další úročení pohledávek tak, aby dluh již nenarůstal a docházelo k jeho postupnému splácení Navrhovatelem.

Instituce tvrdí, že aktuální výše pohledávek činí u Smlouvy o úvěru 1 částku 344.121,57 Kč a u Smlouvy o úvěru 2 částku 2.328.511,40 Kč.

7 Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Navrhovatel za smírné řešení sporu považuje,

pokud Instituce vyhoví jeho nárokům vzneseným před finančním arbitrem a upustí od dalšího vymáhání pohledávek po Navrhovateli. Instituce je přesvědčena, že vůči Navrhovateli učinila vstřícný krok, když mu odpustila placení veškerého příslušenství pohledávek a upustila od dalšího úročení pohledávek, avšak vyhovět návrhu Navrhovatele na úplné vyvázání z povinnosti hradit pohledávky nemůže. Smírného řešení se proto mezi stranami sporu před vydáním tohoto rozhodnutí finančnímu arbitrovi nepodařilo dosáhnout.

8 Právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu je určení, zda má Instituce povinnost vyslovit souhlas s Dohodou o převzetí dluhu, a určení, zda je Instituce povinna zdržet se vymáhání dluhů vůči Navrhovateli.

8.1 Skutková zjištění

Ze shodných tvrzení účastníků řízení a v řízení shromážděných podkladů má finanční arbitr za prokázané, že

- a) Instituce a Spoludlužníci uzavřeli Smlouvu o úvěru 1 a Smlouvu o úvěru 2;
- b) Spoludlužníci jsou zavázáni ze Smlouvy o úvěru 1 a ze Smlouvy o úvěru 2 společně a nerozdílně, když podle čl. V. odst. 1 Smlouvy o úvěru 1 se Spoludlužníci „zavazují společně a nerozdílně splatit úvěr včetně příslušenství, úhrady dle „Sazebníku“ a příp. sankce pravidelnými měsíčními anuitními splátkami (...)“ a podle čl. VI písm. A. odst. 2. Smlouvy o úvěru 2 „[d]o doby splnění podmínek pro poskytnutí úvěru ze stavebního spoření, a tím i pro možnost splacení překlenovacího úvěru, zavazují se dlužníci společně a nerozdílně platit Stavební spořitelně částku (...)“ a současně podle čl. VI. písm. B. odst. 1. Smlouvy o úvěru 2 se Spoludlužníci „zavazují společně a nerozdílně splatit Stavební spořitelně úvěr ze stavebního spoření včetně úhrad dle Sazebníku úhrad Stavební spořitelny České spořitelny, a. s., pro bankovní obchody účinného v den poskytnutí služby a příp. sankce pravidelnými měsíčními anuitními splátkami (...)“;
- c) Spoludlužníci uzavřeli dne 10. 2. 2016 Dohodu o převzetí dluhu, kterou se Dlužník zavázal převzít ke dni souhlasu věřitele dluhy Navrhovatele vůči Instituci specifikované v usneseních Soudního exekutora č. j. ■ a č. j. ■ v plné výši;
- d) dne 14. 3. 2016 v Odpovědi Instituce na Sdělení Spoludlužníků informovala Instituce Navrhovatele, že s Dohodou o převzetí dluhu nesouhlasí.

8.2 Rozhodná právní úprava

Strany sporu uzavřely Smlouvu o úvěru 1 a Smlouvu o úvěru 2 za účinnosti obchodního zákoníku a občanského zákoníku.

Smlouva o úvěru jako smluvní typ je tzv. absolutním obchodem ve smyslu ustanovení § 261 odst. 3 písm. d) obchodního zákoníku, který se bez ohledu na povahu jeho účastníků řídí vždy obchodním zákoníkem. Tím není dotčena subsidiární aplikace občanského zákoníku v otázkách, které obchodní zákoník neupravuje, na základě výslovného zmocnění obsaženého v ustanovení § 1 odst. 2 obchodního zákoníku „*[p]rávní vztahy uvedené v odstavci 1 se řídí ustanoveními tohoto zákona. Nelze-li některé otázky řešit podle těchto ustanovení, řeší se podle předpisů práva občanského*“.

Podle § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „nový občanský zákoník“), který nabyl účinnosti 1. 1. 2014 a který nahradil občanský i obchodní zákoník, se tímto zákonem (myšleno novým občanským zákoníkem) „*řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti*“, přičemž podle odstavce 3 se právní poměry, na které se nevztahuje odstavec druhý (práva osobní, rodinná a věcná), a „*vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“ řídí dosavadními právními předpisy.

Podle § 3030 nového občanského zákoníku „*[i] na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů, se použijí ustanovení části první hlavy I.*“

Při posuzování platnosti závazkového vztahu ze Smlouvy o úvěru 1 a Smlouvy o úvěru 2, jejich ustanovení a práv a povinností z nich plynoucích musí tedy finanční arbitr aplikovat příslušná ustanovení občanského a obchodního zákoníku ve zněních účinných ke dni uzavření Smlouvy o úvěru 1 a Smlouvy o úvěru 2 jako předpisů upravujících smlouvu o úvěru a další instituty smluvního práva s výjimkou části první hlavy I nového občanského zákoníku.

Smlouva o úvěru 1 a Smlouva o úvěru 2 jsou současně smlouvami spotřebitelskými podle hlavy páté části první občanského zákoníku, když na jedné straně stojí Instituce jako osoba, která při uzavírání a plnění Smlouvy o úvěru 1 a Smlouvy o úvěru 2 jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, a na straně druhé Navrhovatel jako spotřebitel, tedy fyzická osoba, které při uzavírání a plnění Smlouvy o úvěru 1 a Smlouvy o úvěru 2 nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání.

Od 1. 12. 2016 je platným a účinným předpisem, který upravuje smlouvu o spotřebitelském úvěru a smlouvu o úvěru na bydlení, zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „nový zákon o spotřebitelském úvěru“). Podle ustanovení § 164 tohoto zákona však platí, že „*[n]ení-li dále stanoveno jinak řídí se práva a povinnosti ze smlouvy o spotřebitelském úvěru uzavřené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadními právními předpisy.*“

Jelikož Smlouvu o úvěru 1 a Smlouvu o úvěru 2 uzavřeli Navrhovatel a Instituce před účinností nového zákona o spotřebitelském úvěru, řídí se práva a povinnosti z nich vyplývající obchodním a občanským zákoníkem.

8.3 Povinnost Instituce vyslovit souhlas s Dohodou o převzetí dluhu

Podle ustanovení § 531 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „*[k]do se dohodne s dlužníkem, že přejímá jeho dluh, nastoupí jako dlužník na jeho místo, jestliže k tomu dá věřitel souhlas. Souhlas věřitele lze dát buď původnímu dlužníku nebo tomu, kdo dluh převzal.*“

Převzetím dluhu dochází ke změně dlužníka určitého závazku, a to tím způsobem, že dosavadní dlužník ztrácí své postavení dlužníka a na jeho místo nastupuje nový dlužník, který tento

závazek přebírá. K převzetí dluhu přitom může dojít jen při kumulativním splnění dvou zákonných předpokladů, a to uzavřením dohody mezi původním dlužníkem a novým dlužníkem a jednostranným právním úkonem věřitele spočívajícím v udělení souhlasu s převzetím dluhu. Zákon tedy nestanoví povinnost věřitele vyslovit souhlas s převzetím dluhu, nýbrž ponechává na vůli věřitele, zda s takovou dohodou bude souhlasit či nikoliv.

Nicméně, zákon nezakazuje, aby si povinnost věřitele souhlasit s převzetím dluhu novým dlužníkem smluvní strany ve smlouvě sjednaly. Ze Smlouvy o úvěru 1 ani ze Smlouvy o úvěru 2 však finanční arbitr nezjistil, že by takovou smluvní povinnost Instituce obsahovaly.

Z Dohody o převzetí dluhu finanční arbitr současně zjistil, že tuto dohodu podepsali pouze Spoludlužníci, ale nikoli Instituce, která naopak v Odpovědi Instituce na Sdělení Spoludlužníků sdělila Navrhovateli, že s Dohodou o převzetí dluhu nesouhlasí.

Finanční arbitr proto uzavírá, že ze zákona ani ze smluvních ujednání Smlouvy o úvěru 1 a Smlouvy o úvěru 2 nevyplývá povinnost Instituce souhlasit s převzetím dluhu, proto finanční arbitr nemůže Instituci takovou povinnost uložit.

8.4 Povinnost Instituce zdržet se dalšího vymáhání dluhů vůči Navrhovateli

Dohoda o převzetí dluhu nezbavuje Navrhovatele jeho dluhů vůči Instituci ze Smlouvy o úvěru 1 a ze Smlouvy o úvěru 2. Finanční arbitr proto nemůže z tohoto titulu uložit Instituci povinnost, aby se vůči Navrhovateli zdržela jejich dalšího vymáhání.

Podle ustanovení § 511 odst. 1 občanského zákoníku současně platí, „*[j]estliže je právním předpisem nebo rozhodnutím soudu stanoveno, nebo účastníky dohodnuto, anebo vyplývá-li to z povahy plnění, že více dlužníků má témuž věřiteli splnit dluh společně a nerozdílně, je věřitel oprávněn požadovat plnění na kterémkoli z nich. Jestliže dluh splní jeden dlužník, povinnost ostatních zanikne.*“ Podle odst. 3 téhož ustanovení pak „*[j]estliže dlužník v rozsahu uplatněného nároku dluh sám splnil, je oprávněn požadovat náhradu na ostatních podle jejich podílů.*“

Jelikož má finanční arbitr za prokázané, že Navrhovatel spolu s Dlužníkem uzavřeli Smlouvu o úvěru 1 a Smlouvu o úvěru 2, ve které se společně a nerozdílně zavázali vrátit Instituci poskytnuté finanční prostředky spolu s úrokem, může Instituce v souladu s ustanovení § 511 odst. 1 občanského zákoníku vymáhat dluh z těchto smluvních vztahů po kterémkoliv z nich. Není proto v rozporu se zákonem, pokud Instituce vymáhá dluh pouze po Navrhovateli. V případě, že Navrhovatel dluh ze Smlouvy o úvěru 1 a ze Smlouvy o úvěru 2 zcela splatí, může vůči Dlužníkovi uplatnit v souladu s § 511 odst. 3 občanského zákoníku tzv. regresní nárok a domáhat se náhrady jeho podílu dluhu.

Finanční arbitr proto ani z titulu Smlouvy o úvěru 1 a Smlouvy o úvěru 2 nemůže Instituci uložit povinnost, aby se vymáhání dluhů vůči Navrhovateli zdržela.

9 K výrokům nálezů

Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce ze zákona nebo ze smluvních ujednání Smlouvy o úvěru 1 a Smlouvy o úvěru 2 byla povinná vyslovit souhlas s převzetím dluhu, proto finanční arbitr nemůže Instituci povinnost souhlasit s Dohodou o převzetí dluhu uložit.

Dohoda o převzetí dluhu tedy nezbavuje Navrhovatele povinnosti splatit své dluhy vůči Instituci a finanční arbitr současně nezjistil, že by ho této povinnosti zbavovaly Smlouva o úvěru 1 a Smlouva o úvěru 2. Finanční arbitr tedy nemůže Instituci uložit povinnost zdržet se vůči Navrhovateli vymáhání dluhů z těchto smluvních vztahů.

Finanční arbitr na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu.

P o u č e n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezu podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníku řízení písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

V Praze dne 20. 6. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr